

१. “मोहोऽयं विगतो” जाण । इकराव्या अध्यायांत सुरवातीक अर्जुन । करतालो हेंच कथन श्रीकृष्णाक ॥१०॥
 आतां सध्याचो अध्याय नवीन । सुरवातीक काकासाहेबांक व्हरून । कशे शिरडींत केले स्थापन । करुया तें
 विवेचन नवलाचें ॥११॥ तांचो शिरडीचो ऋणानुबंध । तांचो साई कडलो दृढ संबंद । कसो मुळींचो कारणनिर्बंध ।
 आयकात तो संबंद पुरायेन ॥१२॥ कथा तांच्यो आसात साबार । लहाना व्हडांक सगल्यांक खबर । पूण सुरवातीक
 ते कशे कित्या खातीर । आयले शिरडींत तें नकळो कोणूच ॥१३॥ पूर्वपुण्यायेच्यो गोश्टी । तातूंत परमेश्वर कृपादृश्टी ।
 तातूंतल्यानूच फुडें सद्गुरूभेटी । स्वानंदपुश्टी शिश्याक ॥१४॥ हांचे सयत आतां हो अध्याय । श्रोत्यांक सांगतलो
 कथात्रय । तीग भक्तांचो हो मनोदय । दितलो थाकाय काळजाक श्रोत्यांच्या ॥१५॥ कोट्यानुकोटी उपाय हेर ।
 करात परमार्थप्राप्ती खातीर । सद्गुरूकृपादृश्टी जाले बगर । पडना गांठीक परमार्थ ॥१६॥ ह्या अर्थाची कथा
 गोड । आयकतना पूर्ण जातले कोड । श्रोत्यांच्या मनांत जातली आवड । वाडटली आस निजस्वार्थाची ॥१७॥
 गुरूभक्तांचें समाधान । तो हो अध्याय परम पावन । जावन श्रोत्यांनी सावधान । करचो श्रवण हितकर ॥१८॥ हरी
 सीताराम दीक्षित । काकासाहेब नांवान लोक वळखत । सगले साईबाबांचे भक्त । आदर प्रेमान स्मरत
 जांकां ॥१९॥ तांची ही पूर्वपीठिका । आनंददायक बहुश्रूत रसिकां । आदरान सांगतां भक्तभाविकां । चरित्र
 इत्सुकांच्या सुखा खातीर ॥२०॥ जे वर्स एकुणीसशें णव मेरेन । साई नांव नकळो आसले आयकून । तेच फुडें
 साईचे परमभक्त जावन । पावले नामनेक सगल्याक ॥२१॥ उच्च शिक्षण सोंपतकर । वतकूच वर्सा साबार ।

१. हो म्हजो मोह, हें म्हजें अज्ञान ना जालें. २. हरी सीताराम दीक्षित. ३. आदले घट संबंद. ४. अनेक.
 ५. तीन कथा. ६. कवतूक. ७. आदलो पुराय वृत्तांत. ८. आयकुपाक.

॥श्रीसाईसच्चरीत॥ ७०१

तुका हांव विमानांतल्यान’’ ॥१०२॥ जे प्रमाण साई उतर दीत । तसोच जालो दीक्षितांचो अंत । मुखांत श्रीसाईचे
 गूण गायत । पळयलो हांवें प्रत्यक्ष दोळ्यांनी ॥१०३॥ आगगाडयेंत एका बांकाचेर । बशिल्ले आसतना आमी परस्पर ।
 समर्थ साईच्या गजालींनी चूर । बसले जशे अचकीत विमानांत ॥१०४॥ पळयात घेतली नकळत संद । मान म्हज्या
 खांद्यार अलगद । जावन विमानांत आरूढ । गेले उडून दीक्षित ॥१०५॥ नासलो आळ ना पीळ । ना घरघर ना कळ ।
 हांसतां उलयतां पळयतना सकल । थांबली हालचाल कुडीची ॥१०६॥ मनीस भुमिका अशी विसर्जली । निजरुपांत
 निजज्योत मेळयली । विमानमार्गान स्वरुपांत स्थापली । ज्योतींत समरसली निजज्योत ॥१०७॥ साईचरणीं
 लागतकूच ध्यान । गळो पूर्ण देहाभिमान । वृत्ती जाली समाधान । पूर्ण कृष्णार्पण देहाक ॥१०८॥ शके
 अठराशें अठ्ठेचाळीस । ज्येश्ठ वद्य एकादशीक । दीक्षित पावले ब्रह्मपदाक । कर्मभुमी ही सोडून ॥१०९॥ म्हणात
 तांचें हें देहावसान । वा तांकां आयलें विमान । जाले ते साईचरणीं विलीन । गजाल ही प्रमाण कोणाकूय ॥११०॥
 अशा उपकाराक जावचें उत्तीर्ण । अशें भावी तो अभक्त पूर्ण । दृश्यदानान उतरायीपण । सपनांतूय घडना
 जाणात ॥१११॥ चिंतामणी दिवक सोदतलो । आनीक चिंता वाडयतलो । तातूंत अचिंत्यदानियां जातलो ।
 उतराई, हो बालनिर्णय सामको ॥११२॥ बरें कल्पतरूय दिशात । गुरूक नियाळूंक वशात । गुरू कुशळ
 निर्विकल्पदानांत । उत्तीर्णताय जायत व्हय तातूंतल्यान ॥११३॥ आतां आनिकूय ह्या सगल्यां परस । गुरूक दिवपाक
 सोदशात परीस । परीस लोखंडाचें भांगर सरस । करतलो, गुरू ब्रह्मरस पिवयतलो ॥११४॥ कामधेनू ओंपशात

१. मन, तल्लीन. २. अळंग. ३. बसून. ४. स्थापन केली. ५. भावना धरप. ६. इत्सा धरिल्लें दिवपी मणी. ७. गूढ चितेस्त.

८. भुरग्यांचो सिद्धांत. ९. श्रेश्ठ.

